

Да, това стоманено сърце, безчувствено спрямо болките; тѣзи очи, които измъжчвани имаха само кръвта за сълзи; това неподвижно чело, на което ни една гънка не трепна, което не мигна предъ огъня на едно зачервено желѣзо; тѣзи очи, това чело, това сърце, имаха осемдесетъ години.

Прев. Ст. Йотовъ.

Детска страница.

Зимна картина.

Лека полека снѣжинкитѣ падаха и покриваха земята. Тѣ приличаха на малки бѣли пеперудки. Гората свеждаше клони и тѣ падаха върху тѣхъ. Тѣ имъ шепнѣха малки приказчици за небето. Презъ нощъта бѣ минала феята на ледоветѣ. Тя тихичко развѣваше бѣло-снѣжнитѣ си воали. Само луната и звездитѣ я видѣха и ѝ се усмихнаха отъ далечъ. Сега земята бѣше покрита съ снѣжно-бѣлъ килимъ. Колко приятно бѣше вѣнъ! Какъ лекичко падаха малкитѣ бѣли снѣжинки!

Людмила Танева.

уч. III отд. Нѣмско учил. — Пловдивъ

Зимна нощъ.

Тъмна нощъ. Снѣгътъ сипе надъ заспалото селце. Месецътъ и звездитѣ почиватъ горе на небето. Всѣка кѣщурка пуши своята луличка. Какво ли ще си помисли всѣка, като се събуди? Но пъкъ какво ли ще си помислятъ децата на стопанитѣ? Тѣ най-радостно ще пострещнатъ новия снѣгъ. Тѣ ще хукнатъ къмъ парзалната, но ще се отдрѣпнатъ, когато видятъ, че тя е натрупана. Но тѣ ще я отриятъ и тя ще стане по-хлъзгава.

Ст. Ив. Георгиева. уч. III отдѣл. у-ще „М. Максимъ“ — Пловдивъ.

Зимна буря.

Силенъ вѣтъръ вѣе, —
грабне прѣспа снѣгъ,
свири и пропѣе,
хвърли я далекъ.

Вжтре съмъ на топло,
нека буря вѣй,
нека свири, хлопа,
клонки да люлѣй,

Добревъ Димо Станковъ

II-б кл., II прогим.—Видинъ